

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Jany Kubenové ve věci žalobce: **B.J.**, nar., státní příslušnost Ukrajina, bytem, Ukrajina, zast. Mgr. Ilonou Sedlákovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27.9.2011, č. j. CPR-6351/ČJ-2011-9CPR-V237,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 10.11.2011, doručenou téhož dne Krajskému soudu v Brně se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 27.9.2011, č. j. CPR-6351/ČJ-2011-9CPR-V237, kterým žalovaná podle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítla odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Brno, odboru pátrání a kontroly

pobytu, Oddělení kontroly pobytu, č.j. SCPP-221/BR-OPK4-SV-2002 ze dne 14.6.2002 jako opožděné, kterým bylo účastníku řízení označenému B.J., nar., bytem, státní příslušnost Ukrajina (dne 20.12.2003 bylo datum narození účastníka řízení úředně opraveno na 17.12.1977 a účastník řízení byl o provedené změně vyrozuměn dne 22.12.2003), podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 a podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 31.12.2002 uloženo správní vyhoštění z území ČR s dobou platnosti na 10 let, tj. do 15.6.2012. Doba k vycestování z území ČR byla podle ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 31.12.2002 stanovena do 13.7.2002 a podle ust. § 55 odst. 1 zák. č. 71/1967 Sb., o správním řízení byl vyloučen odkladný účinek odvolání. Žalované bylo postoupeno podání pana B.J., nar. ze dne 19.5.2011, kterým se odvolává proti rozhodnutí ze dne 14.6.2002. Žalovaná primárně posuzovala včasnost učiněného podání a ze spisového materiálu zjistila, že cizinci bylo správním orgánem I. stupně napadené rozhodnutí oznámeno dne 15.6.2002, kdy převzetí písemného vyhotovení rozhodnutí stvrdil svým podpisem. Dne 19.5.2011 podal odvolání s tím, že uvedené rozhodnutí považuje za dosud nedoručené, neboť mu nebylo doručeno ve změněné podobě (po provedené opravě data narození), považuje je za nicotné, neboť jím byly uloženy povinnosti neexistující osobě, namítal nezákonnost způsobu nicotné provedení změn v rozhodnutí a upozorňuje, že podpis na doručence, již je dokladováno doručení sdělení o provedení opravy písařské chyby, není jeho a uvedené sdělení nikdy neobdržel. K těmto odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že napadené rozhodnutí ze dne 14.6.2002 bylo cizinci prokazatelně doručeno 15.6.2002, kdy písemné vyhotovení osobně převzal a od uvedeného data se odvíjel počátek lhůty pro podání odvolání. V té době činila odvolací lhůta 5 dnů. Vzhledem k tomu, že byl cizinec řádně poučen o možnosti podat odvolání, přesto bylo podáno až po 9 letech po uplynutí posledního dne odvolací lhůty, aniž bylo spojeno se žádostí o prominutí zmeškání úkonu. Má-li za to, že předmětné rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo vydáno jeho osobě, schází mu k podání odvolání aktivní legitimace od počátku. Vztáhl-li uvedené rozhodnutí na sebe, je zřejmé, že lhůta pro podání odvolání marně uplynula. Z uvedeného důvodu bylo odvolání posouzeno jako opožděné. Přesto ho žalovaná zkoumala stran případné existence předpokladů pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo vydání nového rozhodnutí. Provedení přezkumného řízení je vyloučeno, vzhledem k ust. § 96 správního řádu, obnova řízení je vyloučena vzhledem k ust. § 100 odst. 2, 3 správního řádu, neboť v obou případech uplynula lhůta k jejich podání a lhůty jsou prekluzivní. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí nabylo právní moci dne 21.6.2002 je zřejmé, že všechny lhůty již uplynuly. Dále žalovaná neshledala naplnění zákonem definovaných důvodů k provedení nového řízení a vydání nového rozhodnutí podle ust. § 101 správního řádu.

Žalobce v žalobě namítá, že sama žalovaná konstatuje, že rozhodnutím správního orgánu bylo uloženo správní vyhoštění osobě odlišné od žalobce a toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno. Dále konstatuje, že dodatečně byly údaje účastníka řízení, pokud se týká data narození, v rozhodnutí změněny na žalobcovy údaje. Z uvedeného dovozuje, že se rozhodnutí netýkalo jeho, ale osoby označené odlišným datem narození a neměl žalobce důvod podávat odvolání, proto mu ani nepočala běžet odvolací lhůta. Teprve poté, co zjistil, že v písemném vyhotovení rozhodnutí o správním vyhoštění byly dodatečně správním orgánem změněny údaje na osobní údaje žalobce, vzniklo mu právo domáhat se proti takovému rozhodnutí ochrany. Žalobce namítal, že dodatečná oprava písemného vyhotovení

rozhodnutí v údaji účastníka řízení je nezákonná, neboť se nejedná o nesprávnost, která by byla z ostatního textu rozhodnutí každému zřejmá. Dále v odvolání namítá, že sdělení o opravě písařské chyby dne 22.12.2003 ani jindy nepřevzal, že podpis na doručence není jeho a z textu doručanky je zřejmé, že nepatří k záslce doručované prostřednictvím držitele poštovní licence. Dále se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou týkající se nicotnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, na niž žalovaný nijak nereagoval, pouze uvedl, že pokud předmětné rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo vydáno jeho osobě, chybí k podání odvolání aktivní legitimace, pokud je vztáhl na sebe, lhůta pro podání odvolání marně uplynula. Dále namítal, že se jmenuje B.J., nar. V rozhodnutí ze dne 14.6.2002 bylo rozhodnuto o správní vyhoštění osoby označené jako B.J., nar. a jde tedy o rozhodnutí, jímž jsou uloženy povinnosti jiné osobě než žalobci, nebo osobě neexistující. Jedná-li se o neexistující osobu, jde o rozhodnutí nicotné. Dále žalovaný pochybil, pokud v odvolacím řízení postupoval podle zák. č. 500/2004 Sb., ač měl správně postupovat podle zák. č. 71/1967 Sb. Žaloba je podána včas, neboť původně ji podal Městskému soudu v Brně dne 12.10.2011, který řízení zastavil dne 19.10.2011 a po právní moci rozhodnutí ji podává do 1 měsíce u věcně a místně příslušného soudu. Navrhl, aby rozhodnutí žalované bylo zrušeno a žalované uložena povinnost nahradit náklady řízení. Žádá, aby bylo ve věci provedeno jednání, jehož se chce osobně zúčastnit.

Žalovaná ve vyjádření primárně upozornila na opožděnost podané žaloby, kdy posledním dnem k jejímu podání byl pátek 14.10.2011 a navrhla, aby byla žaloba odmítnuta jako opožděná. Dále žalovaná upozornila na skutečnost, že napadené rozhodnutí řešilo odvolání proti rozhodnutí ze dne 14.6.2002 ve věci správního vyhoštění, z jehož výroku je zřejmé, že správní vyhoštění bylo vydáno s dobou platnosti do 15.6.2012, což vyplývá nejen z výroku, ale i z dikce ust. § 119 zákona o pobytu cizinců účinném do 31.12.2002. Žalovaná vyslovila domněnku, že tato skutečnost je překážkou pro další vedení řízení, neboť se vztahuje k již neplatnému správnímu aktu. Pokud žalobce namítá, že se žalovaná nesprávně vypořádala s otázkou včasnosti odvolání žalobce, uplatněné argumentace považuje za účelově vytvořené k dosažení existence lhůty pro podání odvolání, když účelovost je zřejmá nejméně z toho, že cizinec byl celému vedenému řízení o správním vyhoštění přítomen, věděl, že je vedeno pro jeho protiprávní jednání a rozhodnutí o správním vyhoštění také osobně převzal. Z obsahu odůvodnění musel zjistit, že jde jednoznačně o jeho pobytovou a protiprávní historii. Namítá-li cizinec, že se žalovaná nevypořádala s jeho odvolacími námitkami, odvolává se žalovaná na ust. § 92 odst. 1 správního řádu, v němž je dáno, že opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže již rozhodnutí nabylo právní moci, zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí a takové odvolání se posuzuje jako podnět nebo žádost a odvolací správní orgán nemůže podané odvolání přezkoumávat podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu, tj. zabývat se věcnými námitkami uvedenými v odvolání. Takto postupovala žalovaná v předmětném řízení o odvolání a po shledání jeho opožděnosti zkoumala případnou existenci předpokladu pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Ve všech případech uplynuly lhůty stanovené zákonem, neboť tyto lhůty jsou lhůtami prekluzivními, když jejich počátek se odvíjí od nabytí právní moci předmětného rozhodnutí (21.6.2002). Pro vydání nového rozhodnutí nedošlo k naplnění zákonem definovaných důvodů v ust. § 101 správního řádu. Uplatňované žalobní námitky jsou neopodstatněné. Pokud se týká námítka, že

rozhodnutí bylo vydáno jiné osobě, žalovaná odkazuje na aktuální judikaturu NSS, vztahující se k chybám v psaní, které tento soud považuje za přepjatý formalismus. Zvláště za situace, kdy se účastník řízení mohl z rozhodnutí správního orgánu dozvědět, že jde o rozhodnutí, které bylo vydáno jeho osobě, průběhu správního řízení byl přítomen, je vedeno pro jeho protiprávní jednání, také osobně převzal rozhodnutí a převzetí stvrdil svým podpisem. Z odůvodnění rozhodnutí musel žalobce zjistit, že jde jednoznačně o jeho pobytovou a protiprávní historii. Tuto námitku žalovaná považuje žalovaná za neopodstatněnou, stejně tak jako námitku týkající se aplikace § 179 správního řádu pro dané řízení, protože předchozí řízení bylo pravomocně skončeno dne 21.6.2002 a správní řád nabyl účinnosti dne 1.1.2006. Pokud se týká včasnosti podané žaloby, v postupu žalobce shledává žalovaná účelovost, byla-li žaloba podána u věcně nepřislušného soudu, neboť zást. žalobce, která ho zastupuje před správními soudy u správního soudu podávala i další žaloby vztahující se k správnímu vyhoštění. Žalovaná tedy navrhuje, aby soud žalobu pro opožděnost odmítl, případně aby ji jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce byl k nařízenému jednání předvolán na adresu uvedenou v žalobě, zásilka se vrátila soudu zpět s tím, že na této adrese je neznámý. Zást. žalobce u jednání prohlásil, že žalobce se chce zúčastnit předmětného jednání, ale nebylo mu uděleno vízum, neboť by muselo dojít k přerušení jeho trestu vyhoštění, které však nelze provést, neboť příslušný soud nemá k rozhodnutí o přerušení trestu vyhoštění k dispozici spis nacházející se u Ústavního soudu k rozhodnutí o jeho ústavní stížnosti. U jednání se chce vyjádřit k tomu, že neměl možnost se vyjádřit k rozhodnutí o správním vyhoštění, které nepřevzal, popírá, že by převzal rozhodnutí týkající se opravy jeho data narození a že se nikdy nezúčastnil žádných jednání na Policii ČR týkající se jeho správního vyhoštění. Předložil soudu sdělení Policie ČR ze dne 8.1.2014, nález Ústavního soudu III.ÚS 281/12 ze dne 5.12.2013.

Soud posoudil žalobu jako nedůvodnou. Námitkami uplatněnými v žalobě se zdejší soud zabýval i v dalších řízeních týkající se téhož žalobce a to sp. zn. 36A 18/2011, 36A 19/2011 a 36A 35/2011. Pro posouzení základní otázky, zda rozhodnutí o vyhoštění ze dne 14.6.2002, č.j. CSPP-221/BR-OPK4-SV-2002 se týkalo osoby žalobce, zda bylo včetně opravy v datu narození žalobce řádně žalobci doručeno, tj. zda nabylo právní moci a tedy od kdy počala běžet lhůta k podání odvolání, bylo zásadním způsobem řešeno ve věci sp. zn. 36A 19/2011. V tomto řízení soud přezkoumával, zda Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka, která rozhodnutím ze dne 19.5.2011, č.j. CPR-5461/ČJ-2011-004025-ZZC zajistila žalobce za účelem správního vyhoštění a dobu stanovila na 90 dnů, tak učinila po právu, když měla obavy, že by žalobce mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť účelově podával žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ačkoliv byl vyhoštěn z území ČR na dobu 10-ti let již v roce 2002 a do 19.5.2011 z republiky nevycestoval. Žalobu ve věci shora zdejší soud zamítl rozsudkem ze dne 11.7.2011, č.j. 36A 19/2011-19. V podané kasační stížnosti žalobce namítal nicotnost rozhodnutí o správním vyhoštění, že nesprávné označení účastníka nebylo písařskou chybou, což žalovaný nemohl zhojit postupem podle § 47 odst. 6 zák. č. 71/67 Sb., námitku, že příjmení stěžovatele nebylo uvedeno správně ani v opravném rozhodnutí, které mu nebylo oznámeno, s tím, že podpis na doručence není jeho a soud měl tedy ustanovit pro její posouzení znalce z oboru písmoznalectví. Kasační stížnost Nejvyšší správní soud rozsudkem č.j. 8 As 85/2011-42 ze dne 16.8.2012, který nabyl právní moci dne 30.8.2012 zamítl.

a v rozhodnutí mimo jiného uvedl, „že stěžovatel neoznačil žádnou osobu s podobným jménem nebo jinými osobními údaji, u níž mohlo dojít k záměně a které se mělo rozhodnutí týkat a taková osoba nevyplynula ani z dostupných evidencí žalované. Žalovaná identifikovala stěžovatele v rozhodnutí o správním vyhoštění kromě jména a data narození i místem trvalého pobytu na Ukrajině a správní orgány uváděly jméno stěžovatele ve správním řízení v různých verzích (např. výpis z evidence nežádoucích osob, kde je stěžovatel uvedený jako B., nebo rozhodnutí Policie ČR o zákazu pobytu ze dne 19.9.1997, kde je označen jako J. B.). Stěžovatel nezpochybňoval ani tyto dokumenty, nevzněl námitku ani proti ostatním skutečnostem uváděným v rozhodnutí o správním vyhoštění, které se jej týkaly a které rovněž naznačovaly, že se jedná právě o něj (např. okolnosti jeho zadržení nebo příchodu do ČR. Dále vyslovil, „že ačkoliv Nejvyšší správní soud považuje za dostatečně prokázané, že správní vyhoštění bylo uloženo stěžovateli, podpůrně odkazuje též na nález Ústavního soudu ze dne 9.10.2000, sp. zn. IV ÚS 110/98 a dodává, že ukrajinština používá cyriliku, resp. azbuku a s velkou pravděpodobností proti níž nesvědčí žádný fakt ve spise, byla nepřesnost příjmení stěžovatele způsobena transkripcí jeho jména do latiny. Pakliže je možné ve spojení s ostatními osobními nebo jinými údaji nepochybně určit totožnost cizince, označení účastníka jednou z verzí jeho jména nezakládá nicotnost rozhodnutí správního orgánu. To platí tím spíše, pokud cizinec během předchozího řízení o správním vyhoštění a mezinárodní ochraně nepovažoval rozličné verze svého jména za vadu řízení. Správní orgán vedl řízení o správním vyhoštění ve věci existující fyzické osoby, která je subjektem správního řízení, nikoliv její jméno.“ I v řízení o zajištění byla předmětem přezkoumání a následně předmětem kasační stížnosti žalobcova námitka, že mu nebylo opravené rozhodnutí o správním vyhoštění řádně oznámeno podle § 51 správního řádu, proto nenabýlo právní moci a v kasační stížnosti dále vytýkal, že měl soud ustanovit znalce k posouzení podpisu na dodejce, i když v žalobním řízení tento důkaz nenavrl.

V rozsudku ze dne 11.7.2011, č.j. 36A 19/2011-19 se proto zdejší soud musel zabývat tím, zda rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 14.6.2002 nabylo právní moci, neboť právě toto rozhodnutí bylo důvodem pro zajištění žalobce. Krajský soud v Brně ve svém rozsudku k opravě datu narození zajištěného uvedl: „soud zjistil z připojeného správního spisu, č.j. CPR-5461/ČJ-2011-004025-ZZC, že přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno na základě podkladů v tomto spise. Vzhledem k tomu, že je v něm založeno rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 14.6.2002 ve fotokopii bez průkaznosti způsobu provedení opravy v datu narození, doplnil soud spisový materiál o správní spis týkající se vyhoštění žalobce v roce 2002, č.j. SCPP-221/BR-OPK4-SV-2002. Z tohoto spisu zjistil, že dne 20.12.2003 bylo vyhotoveno sdělení o opravě jména a příjmení a data narození žalobce, které žalobce převzal dne 22.12.2003, jak vyplývá z dodejky a soud nemá pochybnosti o pravosti podpisu žalobce na této dodejce, neboť je shodný s podpisem žalobce i na dalších písemných materiálech v tomto spise, např. na protokolu o podání vysvětlení ze dne 14.6.2002, ze ztvrzení převzetí rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 14.6.2002, na žádosti o udělení českého víza ze dne 14.6.2002, včetně potvrzení převzetí víza 15.6.2002, tedy listin, které podepisoval před úřední osobou, pracovníkem policie. Proto žalobní námitka, že rozhodnutí ze dne 14.6.2002 je rozhodnutím nicotným, protože byly stanoveny povinnosti neexistující osobě, byla soudem posouzena a shledána nedůvodnou po doplnění dokazování listinami v připojeném spise, č.j. SCPP-221/BR-OPK4-SV-2002. Rozhodnutí o správním vyhoštění se stalo pravomocným dne 22.12.2003 po doručení opravného sdělení vyhošťovanému týkající se osobních údajů

osoby vyhošťovaného.“ V této souvislosti Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku shora konstatoval, „že stěžovatel rovněž neuvedl žádné přesvědčivé argumenty, proč by podpis na doručence neměl být jeho, nepředložil tvrzení, kdo jiný by mohl zásilku případně převzít. Rovněž neuvedl, kde se v době doručení nacházel a proč by mělo být vyloučeno, že doručenkou sám nepodepsal.“

Z obsahu tohoto soudního spisu také vyplývá, že žalobce byl na základě rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 14.6.2002 vyhoštěn až dne 4.10.2011, když posledním dnem platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění s dobou platnosti na 10 let byl den 15.6.2012, tedy vzhledem k délce doby platnosti krátce před jejím koncem.

Podle soudu všechny námitky žalobce směřující k tomu, že rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 14.6.2002 dosud nenabylo právní moci byly již posouzeny v předchozím řízení vedeném Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 36A 19/2011, v němž soud přezkoumával rozhodnutí o zajištění žalobce na základě namítaného správního vyhoštění ze dne 14.6.2002. V tom řízení se vypořádal se všemi námitkami a toto posouzení soudem bylo pak podrobeno přezkumu v řízení o kasační stížnosti, které vyústilo v rozsudek, z něhož soud zásadní pasáže citoval shora. Pokud se soud vrátí k základní otázce, zda napadené rozhodnutí žalované, které posoudilo odvolání žalobce ze dne 19.5.2011 jako opožděné a bylo proto zamítnuto, je zákonné, soud konstatuje, že jde o rozhodnutí věcně správné, neboť lhůta k podání odvolání proti rozhodnutí ze dne 14.6.2002, č.j. SCPP-221/BR-OPK4-SV-2002 marně uplynula a rozhodnutí nabylo právní moci dne 21.6.2002.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobní námitek žalobce dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítá.

Soud si je vědom toho, že věc projednal a rozhodl v přítomnosti zástupce žalobce, nikoliv za osobní účasti žalobce. Zástupce žalobce tvrdil, že se žalobce chce zúčastnit tohoto jednání, brání mu v tom však neudělení víza, neboť si odpykává ještě trest vyhoštění na základě rozsudku Městského soudu v Brně sp. zn. 89T 82/2005, který mu byl uložen v trvání 10-ti let, a který nabyl právní moci dne 22.7.2005. Na základě tohoto rozsudku je totiž žalobce nadále veden v evidenci nežádoucích osob, i když platnost rozhodnutí o správním vyhoštění skončila dne 15.6.2012. Podle soudu osobní účast žalobce u jednání by nebyla žádným přínosem pro posouzení jeho žaloby, neboť rozsah námitek byl dán žalobou ze dne 10.11.2011 a další námitky, které by event. hodlal žalobce vznést, soud by neposuzoval, neboť mu v tom brání obecně ust. § 72 soudního řádu správního, na základě něhož lze žalobní námitky uplatnit ve lhůtě dané v tomto zákonu, resp. v zákonu o pobytu cizinců. Otázku, zda se správní vyhoštění vydané dne 14.6.2002 týkalo či netýkalo osoby žalobce zcela jasně judikoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku, který soud obsáhle shora citoval. Žalobce nebyl zkrácen na svých právech, pokud se předmětného jednání nezúčastnil, neboť u jednání byl v plném rozsahu zastoupen svým zástupcem, jemuž udělil plnou moc.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované

v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. ledna 2014

JUDr. Milada Haplová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová